

Конгрес
Українських
Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 14 липня 2009 року № 28 (296)

 КЛИЧ НАЦІЇ

КОНОТОПСЬКА БИТВА ТРИВАЄ

Є війни, які не закінчуються ніколи. Є битви, які тривають від століття до століття. Для українців такою битвою, яка переросла рівень історичної події, є Конотопська битва.

Андрій ЛЕВУС

Століттями місцеві українофіли-шароварники культивували образ українця як скривдженої, ображеної та переляканої істоти. Століттями чужинецькі пропагандисти старанно виводили образ українця як малокультурного, хуторянського салоїдного бидла.

Саме тому з пам'яті нації намагалися стерти спомин про Конотопську перемогу 1659 року. Звитяга гетьмана Івана Виговського не вписувалась у рамки уявлень про українців. Надто викличною, надто величною, надто різкою є ця подія. Шароварники апріорі не можуть адаптувати міфу про успішного українця, а російська пропагандивна машина намагається взагалі замовчати таку принизливу для Кремля подію.

Однак саме сьогодні, саме в цей смутний час, час зневіри і тотального розчарування, українцям просто необхідно згадати момент великої перемоги, момент величі.

Хтось скаже "Під час кризи історія неактуальна". Хтось скаже "Святкування Конотопської перемоги остаточно посварить нас з Росією". Однак їхніми устами говорить генетичний страх раба перед своїм господарем. Рабська псевдоеліта, яка звикла прогинатися перед будь-ким, продавати націю гуртом і вроздріб, боїться всього, що не вписується у їхні тваринні інстинкти розмноження та споживання.

Саме така кліка продажних козацьких старшин під проводом Пушкаря і Барабаша організувала змову проти Івана Виговського і намагалася, скинувши його, віддати Україну Москві. Вам це нічого не нагадує? Місяць тому Тимошенко і Янукович організовували змову проти українського Президента, нашої Конституції та української нації.

Три століття минуло, але Україна не змінилась. Як і тоді, так і сьогодні, глава держави намагається врятувати її від смертельних обіймів північного сусіда.

На світлині: Президент України Віктор Ющенко під час відзначень 350-річчя Конотопської перемоги.

Закінчення на 3-й стор.

ХТО ЕКСПЕРИМЕНТУЄ НАД УКРАЇНЦЯМИ?

Актуальний коментар заступника голови КУН Володимира БОРЕЙЧУКА

Останнім часом в Україні почастішали випадки отруєння українців продовольчими товарами, серед яких – переважно діти.

Винуватці цього намагаються подати такі жахливі прецеденти як випадковість. Насправді головна причина відсутности забезпечення українців якісними продуктами харчування лежить на прем'єр-міністрі Юлії Тимошенко та її уряді, які до сьогодні так і не спромоглися забезпечити належного контролю якости за продовольчими товарами.

Україну перетворено на смітник. Продовольчі ринки наповнені шкідливими, часто небезпечними для споживання імпортними генномодифікованими продуктами, які заборонено вживати у переважній більшості країн світу.

В Україні дотепер відсутнє маркування продуктів, споживачам невідомо про їхнє походження і придатність для вжитку. Україна, яка здатна прогодувати пів-Європи екологічно чистими продуктами, з вини бездарного уряду на чолі з Тимошенко перетворилася в імпортера продовольчих товарів, непридатних для вживання, які потрапляють в нашу країну переважно контрабандним шляхом, чим знищують українського товаровиробника.

Українські села деградують, вимирають, панує безробіття, а землю за безцінь захоплюють олігархи, велика кількість яких знаходиться у Блоці Юлії Тимошенко.

В уряді відсутня фінансово забезпечена програма відродження села, а обіцяний під час виборчої кампанії "український прорив" залишився порожнім дзвоном.

Раді нацбезпеки і оборони України час звернути належну увагу на стан якости продовольчого забезпечення українських громадян. Бо подібне харчування в короткому часі може призвести до вимирання української нації, що вже прогнозують окремі соціологи, вдовблюючи в голови українців, що за якийсь час нас із 47 мільйонів громадян залишиться 30 мільйонів.

Постає питання: хто ж проводить експерименти над українцями, годуючи їх генномодифікованими продуктами, і чи це не є наслідком того, що вже сьогодні кожна четверта молода сім'я не може народити дитину?

 ВИКЛИКИ СЬОГОДЕННЯ

РОЗПРОЩАТИСЯ З ЛІБЕРАЛІЗМОМ

і будувати національну державу

Микола БІЛИЙ, політолог

Раніше вже доводилося писати про те, що влада в Україні на початку 90-х років зробила більше помилок, ніж Центральна Рада в УНР. Страшно подумати, що це все та ж історична не осмислена і не подолана трагедія (а не помилки). Трагедія тих, хто мислить себе українською елітою і рветься до влади, а дорвавшись, накидає трагедію і на всю українську націю. Ось як суть цієї трагедії подає видатний українець П.Штепа: "Руські смерди (селяни) запротестували були проти того, що король (П.Штепа великого князя Київського обгрунтовано іменує королем, бо так його сприймали тоді королі і народи європейських держав, – **Авт.**) забирає їхні коні до війська. Король їх навчає: "Якщо я не піду на половців і не приборкаю їх, то вони прийдуть на Русь і заберуть не лише ваші коні, але й вас самих та спалять ваші хати і пограбують маєтки". Проф. історії М.Грушевський, що сам цитує в своїй "Історії України" ці слова нашого короля, ганебно не розумів цю істину: він оскаржує наших королів у тому, що вони "забагато крові народної пролили". Що гірше! Він не лише виправдовує, а й похваляє національну зраду "татарських людей", що не хотіли визнавати влади свого короля, а піддалися під владу татарського хана. І в цім дусі написана вся його "Історія України", що, власне, не є історією, а великим каталогом історичних подій та дат. Бо ж історія є нашою вчителькою лише тоді, коли історики дають нам не каталог подій, а синтез і аналітик усіх державотворчих і державоруйнуючих сил, що діяли в історії. Лише так написана історія дає нам основи, що на них політики будують основні, тривалі принципи практичної політики. Саме ж знання історичних подій та їхня хронологія дає нам так мало, що ми мимоволі стаємо жертвою спритних чужих теорій. М.Грушевський цього нам не дав, бо його думка була в полоні вузького світогляду смерда, що поза своєю конякою не бачив печеніга. Тому не побачив М.Грушевський і московських печенігів поза "конякою соціальних здобутків революції" у 1917 році. Отже, нема нічого дивного в тому, що цей інтелектуальний смерд, опинившись примхою нашої щербатої історичної долі на чолі нашої нації, проводив політику "нам військa не треба" (див. протоколи Військових з'їздів у 1917 році) та політику "нам держави не треба" (див. підписані ним Універсали УНР). Лише Бог непомильний, а всі люди, навіть великі, можуть помилятися. Наш солдат (у військовій шинелі) помилився, коли оголосив свій нейтралітет у боротьбі України з Московщиною. Але після того, як він побачив на власні очі, які то є "здобутки революції", він прозрів і вхопився за зброю. Вся Україна горіла вогнем селянських повстань кілька років. А в той час вчений історик М.Грушевський писав у Відні: "Як би не вилазила українцям боком діяльність большевиків в Україні, все ж належить оминати всякий конфлікт з ними, шануючи загальнолюдську вагу соціалістичної революції" ("Воля". ІІІ. 1920). Отже, не прозрів цей пан, його політика в 1917–1919 рр. була не помилкою, а світоглядом.

Закінчення на 3-й стор.

ЧЕСТЬ НАЦІЇ

ВОЛЕЮ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ...

У Львові широко відзначено річницю проголошення Акту відновлення Української держави

Ігор ДАНИЛИХА,
Наталія УЛИНЕЦЬ

Під час мітингу: виступає М.ПШЕВЛОЦЬКИЙ

68 літ тому у Львові сталася неординарна подія. Організація Українських Націоналістів проголосила Акт відновлення Української держави, що стало повною несподіванкою для окупантів. Нетривале існування Державного правління закінчилося арештами очільників ОУН.

Цьогоріч заходи на відзначення Акту 30 червня1941 року збіглися в часі з Днем Конституції України, яка була ухвалена парламентом 13 літ тому.

Ці дві події покликали різні політичні національно-демократичні сили на спільний мітинг у Львові на площі Ринок перед Ратушею, який розпочався фінішем автопробігу, організованого ЛОО КУН за маршрутом Білогорща-Львів. Власне, маєвом червоно-чорних прапорів на автомобілях було задано тональність виступів. Мітинг відкрив голова ЛОО КУН Микола Пшевлоцький, який провів історичні паралелі 1941-го і сьогодення, наголосивши на непересічній значимості обидвох актів.

У своїх виступах народні депутати В.В'язівський, А.Парубій, Я.Кендзьор більше акцентували увагу на сьогоднішній політичній ситуації. На мітингу виступали також заступник голови ОДА І.Держко, представники "Нашої України", УНП, НРУ, ВО "Свобода", ветеранських організацій та громадськости. Додаткового піднесення учасникам віче додала Софія Федина своїми піснями.

Під час мітингу відбувся акт передачі національного прапора з кабінету на Цепеліннштрасе провідника ОУН Степана Бандери, привезеного свого часу керівником СБ ОУН Степаном Мудриком з Мюнхена і залишеного на зберігання Лідії Лемик. За заповітом, Ярослав Лемик передав прапор Директору Державного історичного Музею Богдану Чайковському для майбутньої експозиції Музею національно-визвольних змагань у Львові.

Мітинг тривав ще довго і неодноразово переривався скандуванням на підтримку Президента Віктора Ющенка як політика і державця, який довів свій патріотизм конкретикою дій на благо Української Нації.

Учасники мітингу прийняли резолюцію на підтримку діючого Президента, необхідности внесення змін до Конституції для посилення президентської гілки влади та засудили спроби політичних перевертнів вчинити конституційні корективи за спиною українського народу.

Відзначення 68-ї річниці продовжилось 30 червня.

З організації Конгресу Українських Націоналістів на площі біля пам'ятника провіднику ОУН відбувся молебень за Україну, в якому взяли участь партійне керівництво, лідери громадських організацій, партій-партнерів, членство Львівської обласної організації та МО КУН, мешканці міста.

Спільна молитва за Україну була відправлена Отцем Ігорем із УГКЦ Ольги та Єлизавети. До присутніх також звернулася Дарія Гусяк, почесна Голова Ліги Українських Жінок, зв'язкова Романа Шухевича. "В таких святах виховується наша молодь. Наш обов'язок взяти на озброєння весь скарб, який залишили нам наші попередники", – додала п.Гусяк.

м.Львів

КОРОТКО

ЖИТТЯ ТА ЧИН СТЕПАНА БАНДЕРИ

вустами молодих акторів Золочева

Святкування 100-річчя від дня народження Провідника продовжується. Днями Золочівська районна Організація КУН для мешканців міста та гостей – керівників КУН зі Львова зробила справжнє театральне дійство. На сцені актового залу, що в приміщенні Золочівської міської ради, Молодіжний Драматичний театр при "Просвіті" театральною постановкою передав історію життя Бандери, ідею націоналізму та роботу ОУН. Режисер вистави – Дмитро Шпаківський. Ідея вистави належить Наталії Малиновській, голові ЗРО КУН. "Вистава гідного рівня, тому її хочемо показати широкій аудиторії. Переглядаючи її, людина, яка навіть не зацікавлена історією, не залишиться байдужою до постаті великого Бандери, до періоду Визвольних Змагань на українських землях", – коментує п. Малиновська.

Справжня щирість в очах молодих акторів ще більше підсилювала емоційний стан аудиторії, яка по закінченні вистави вітала їх оплесками...

Для тих, хто зацікавлений побачити виставу, прошу звертатись до офісу ЛОО КУН за тел.: 8(0322) 38-67-63 .

Наталія УЛИНЕЦЬ

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА

З великим сумом сповіщаємо всіх учасників визвольних змагань ОУН-УПА, що 8 червня на 83-му році життя відійшла у вічність Господню Павліна Петрівна ГРИГОРАШ-БОЙЧУК – "Ореля", членкиня Головної Булави ВБ ОУН-УПА, активна діячка Братства УПА в Надвірнянщині та Яремчі, незамінима порадниця скривджених і знедолених.

У підпілля вона пішла за рекомендацією брата Василя, повітового референта СБ ("Пісня"), на початку 1943 року, закінчивши курси друкарки. Покликав її до технічної ланки краянин, окружний референт пропаганди Дмитро Федик ("Чорногора").

У серпні–вересні 1944 р., у складі окружної боївки "Чорногори", була на Малиновищах в околицях Маняви, де тоді таборував обласний провід Станіславщини з усіма референтами і боївками, з охороною семи бойових сотень УПА. Зранку 24 вересня після нічних "сліпих" бомбардувань почалися запеклі цілоденні бої з військами НКВС, одначе ворог з величезними втратами відступив, а всі сотні і боївки під прикриттям ночі пішли в запілля окупанта. "Ореля" у складі сотні "Довбуша" взяла участь у пропагандивному рейді по Закарпаттю.

Після повернення Павліна була призначена друкаркою до повітового Надвірнянщини "Променя" і була там до 7 липня 1945 року, коли її за доносом зрадника арештували і засудили на 15 років каторги.

Строк відбувала в чорнозвісній Воркуті, працювала на шахтах і на цегельні. Звільнили її по комісії в 1956 році.

Велелюдний похорон відбувся 10 червня в Делятині. З прощальним словом виступили промовці, в т.ч. від Братства ОУН-УПА Євдокія Непеляк і голова Братства Богородчанського р-ну Дмитро Верхоляк ("Дуб"). Залишила покійна в смутку двох синів і спочиває біля свого чоловіка.

Прощай, наша бойова Подруго! Нехай легкою буде рідна земля, а від Господа Бога – Царство Небесне! Вічна Тобі Пам'ять!

Секретаріат Всеукраїнського
Братства ОУН-УПА

ЗАПИТАННЯ БЕЗ ВІДПОВІДЕЙ

З ПРИВОДУ ЗЕЛЕНИХ СВЯТ В ДЕМ'ЯНОВОМУ ЛАЗІ

Якими є справжні наміри і дії "Єдиної сили українців" ВО "Свобода"?!

Богдан БОРОВИЧ,
голова Івано-Франківської ОО КУН

Зелені свята в Івано-Франківську впродовж останніх 19 років, від часу розкопок Меморіалом невинно убієнних радянською системою мешканців Івано-Франківщини в 1939–1941 роках, відбуваються традиційно.

Таке відзначення свят в Дем'яновому лазі було започатковано УГКЦ і Меморіалом у 1991 році.

Проте несподівано в 2008 році в Івано-Франківську представники ВО "Свобода" почали роздавати агітки про те, що нібито організатором панахиди і мітингу-реквієму в Дем'яновому лазі на Зелені свята є саме ця партія. Хоча відомо, що протягом останніх років їх організовує міська влада спільно з Меморіалом.

На тому мітингу виступив О.Тягнибок, як звично, радикально-патріотично, але несподівано зачепив тему спорудження пам'ятника Степану Бандері в Івано-Франківську. І сказав буквально наступне: "Я чув, що ви не можете вирішити, де спорудити пам'ятник Степану Бандері. То робіть це, як роблять цивілізовані люди. Оголосіть референдум!"

До цього слід додати, що на той час вже було прийнято рішення міської ради щодо місця спорудження пам'ятника, і це місце було освячено владикою і священиками.

Виступ Тягнибока підігрів активну дію відповідних сил, які вже довший час боролися за спорудження пам'ятника Степану Бандері в центрі міста малої форми, а не на Європейській площі.

Внесена Тягнибоком пропозиція щодо референдуму могла призвести до зриву спорудження пам'ятника до 100-річчя від дня народження Степана Бандери. Бо відомо, що проведення нового конкурсу на скульптуру і тендеру на спорудження затягнулося б щонайменше на рік. То коли б збудували пам'ятник?

Цьогорічне святкування Зелених свят у Дем'яновому лазі було в чомусь схожим на минулорічне.

Попередньо на стовпах були розвішані агітки, в яких повідомлялося, що ВО "Свобода" запрошує мешканців міста на проведення панахиди і т.д., хоча, як вже вказувалося, вона до організації цього дійства не мала жодного відношення.

Цього разу О.Тягнибок виступав дуже довго. Громадськість уважно слухала і схвально плескала на відповідні радикальні політичні пасажі.

Після Тягнибока довелося виступати мені. Що стосується ВО "Свобода", то я зазначив наступне.

Щоб вирішити проблеми, порушені Тягнибоком, потрібно об'єднати всі праві сили в Блок спільних дій. І нагадав, що ми з Тягнибоком 21 січня 2006 року домовлялися, що на вибори до місцевих органів влади і Верховної Ради України будемо йти разом. На це він дав згоду. Проте, коли ми звернулися до голови обласної організації ВО "Свобода" Я.Свалеби, той сказав, що Тягнибок йому такого доручення не давав і він цього робити не буде. Зв'язатися з Тягнибоком на той час було неможливо.

У 2008 році за ініціативи Івано-Франківського обласного відділення Центру національного відродження ім.С.Бандери та обласної організації КУН було запропоновано створити Координаційну раду націоналістичних сил Західного регіону України, на зібрання яких були запрошені представники обласних організацій КУН, двох гілок ОУН, ОУН-УПА, Української партії, "Тризуб", УНА-УНСО, ВО "Свобода" та інших. Всі присутні підписали протокол спільних дій. Всі, крім ВО "Свобода", яку представляв заступник голови О.Сич, котрий повідомив, що має повноваження вільного спостерігача, відтак підписувати якісь протоколи його не уповноважували.

Тому на цьому мітингу я знову звернувся із закликом до спільної діяльності правих сил. Адже тільки спільна активна політична діяльність правих сил може вистояти проти добре фінансованих політичних структур позанаціональних партій. Але хлопці з ВО "Свобода" скрутили прапори і покинули мітинг.

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 35-02-09	Київ	Мохналь Михайло	(044) 278-63-89, 279-68-34
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92	Луганськ	Олександр Антонов	8-093-903-86-62
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48	Луцьк	Мельник Євген	(0332) 78-07-65, 72-87-95
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32	Львів	Пшевлоцький Микола	(0322) 38-67-63
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82	Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35	Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25	Одеса	Геник Володимир	(048) 765-08-17
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93	Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
			Рівне	Кривко Ігор	(0362) 23-78-55

Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Білах Іван	(8050) 339-56-12
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

ПОПІЛ ІМПЕРІЇ

СПАДКОЄМЦІ ЧЕРВОНОГО ТЕРОРУ

верещали і пускали слину

Минулої п'ятниці до офісу столичної організації КУН завітали київські комуністи. Підтяглися, правда, після завершення робочого дня, тож у офісі КУН практично нікого не було.

Того вечора відбулося пікетування КУН через участь його активіста у демонтажі пам'ятника Леніну на Бесарабці. З цієї нагоди комуністи зачитали відкритого листа до членів Конгресу Українських Націоналістів. На їхній погляд, факт пошкодження памятника "вызвал возмущение у подавляющего большинства граждан Украины", і що для них це "символ советского строя", "символ равенства, братства и социальной справедливости".

Активна фаза комуністичного пікетування

А як на нас, то зовсім навпаки. Ми відчули підтримку суспільства щодо наміру демонтувати пам'ятник Леніну у столиці. Захистити "Ільїча" вийшла лише купка "червоних" пенсіонерів.

Так, хлопці-демонтажники – українські націоналісти. Проте наразі український націоналізм лише виступив ідейним каталізатором процесу, який можна вважати моральним опором символам тоталітаризму.

Для Конгресу Українських Націоналістів пам'ятник головному терористу XX століття Леніну – це втілення в граніті руйнівника української державності, ката українського народу, приниження чину борців за незалежність Вітчизни та глум над пам'яттю жертв більшовизму. Тому, на наше глибоке переконанання, незалежна Україна і пам'ятник Леніну – речі несумісні.

У відкритому листі комуністи звинувачують націоналістів у тому, що вони "нічого не створили за 18 років незалежності". На цю брехню відповідаємо: українські націоналісти за ці роки ніколи не мали повноцінної влади, а от комуністи – як теперішні, так і особливо колишні – всі ці роки разом з байстрюками-олігархами грабували (і грабують) країну. Чи не найбільше вона була розграбована за часів президентства Кравчука, головного ідеолога компартії, та другого президента Кучми, члена ЦК КПУ.

Також вони обізвали нас "буржуазными националистами","классовыми врагами украинских трудящихся". Ми вже колись це чули, чи не правда? Тут явний методологогічний прокол, слабке володіння нинішніми комуністами методом класового підходу до аналізу соціальної структури суспільства. Давно Леніна не читали. Відповідаємо: українські націоналісти якраз і є значною частиною українських трудівників, котрі заробляють собі на життя власною працею. Головна наша відмінність від ностальгуючих за совєтським концтабором полягає в тому, що націоналісти вважають себе українцями та діють як українці, а не як "п'ята колона", готова в угоду і на замовлення Кремля знищити українську державність, її символи.

Комуністи вкотре продемонстрували свою сутність. Вони вкрали портрет Романа Шухевича з Львівської площі разом з дошкою, на яку він був наклеєний, та влаштували символічне його поховання. Цим вони продемонстрували ностальгію за минулим, коли мільйонами клали в могили наших співвітчизників за часи політичних репресій та голодоморів.

Час комунізму йде в небуття, а злочини вимагають суду. Недавно Парламентська асамблея ОБСЄ прирівняла комуністичний тоталітарний режим до нацизму. В Україні ж злочини комунізму були особливо жорстокими, особливо кривавими і безпрецедентними за масштабами злодіянь.

Час розплати настане.

Прес-служба КУН

КЛИЧ НАЦІЇ

КОНОТОПСЬКА БИТВА ТРИВАЄ

Як і тоді, частина провідної верстви потакає низьким інстинктам плебсу, інтригує проти держави, їде на зраду задля того, щоб посісти впливове місце у якій-небуть малоросійській колегії.

Зрада Пушкаря і Барабаша провалилась, і вони посіли "почесні місця" на палях. Змова Тимошенко і Януковича теж. Треба сподіватися, що народ на виборах покарає цих змовників.

Попереду новий бій. Цей бій без зброї та пострілів. Це бій інформаційний та політичний. І відбудеться він 17 січня 2010 року. Українцям нав'язують вибір між двома маріонетками Москви, між Януковичем і Тимошенко. Ми є свідками віртуального двобою між ставлениками Путіна. Це вибір без вибору. Виграє Янукович чи Тимошенко вписати найважливішу величину – фактор нації.

Що б там не скиглили вічно незадоволені тюхтії, за ці 5 років Україна змінилася. Головне – змінилася суспільна свідомість. Школа демократії іноді жорстока, але все таки пішла на користь. Українці навчилися мислити і аналізувати. Українці відчули, вибачте за пафос, солодкий присмак свободи. Так, вони незадоволені, знедолені і апатичні. Однак, як тільки на обрії вони побачать обриси нових кайданів, вони повстануть. Вони не дозволять більше нікому безпідставно називати себе молодшим братом. Українці більше не повернуться в рабство. Тому що ми нація вільних людей, яку попри всі невдачі чекають нові великі перемоги і нові здобутки.

– результат один – Україна знову стане колонією Росії. Тимошенко продукт для Правобережної України, а Янукович для Лівобережної. Їхня війна між собою – це танець нанайських хлопчиків – наче б`ються, а насправді танцюють. Вони врахували наче все. Поділили ресурси, телеканали, олігархів. Кремлівські політтехнологи написали майже ідеальну схему, згідно з якої цього разу Путін точно отримує Україну. Однак, граблі 2004 року не стали уроком для кремлівських мудреців. У свою формулу вони забули

Закінчення. Початок на 1-й стор.

Тоді, 350 років тому, частина істеблішменту очевидно казала Виговському – воювати з Москвою безглуздя. Сьогодні теж нас лякають рейтингами та ресурсами фаворитів виборчих перегонів. Однак Виговський став великим саме завдяки цій перемозі, а Україна отримала шанс на державність.

Рабські серця глухі до поклику сурм. І нехай нас горстка, і нехай наші сили малі, і нехай наші шанси невеликі – ми повинні з гідністю і відвагою, яку демонстрували наші предки, вступити в цей бій, і якщо навіть не перемогти, то створити вагомі підстави для нової Конотопської перемоги.

Андрій ЛЕВУС

ВИКЛИКИ СЬОГОДЕННЯ

РОЗПРОЩАТИСЯ З ЛІБЕРАЛІЗМОМ

і будувати національну державу

Наші історики не дали нам справжньої історії, і заплатили ми за її незнання пекельно жахливу ціну. Заплатили і ще заплатимо, якщо не підемо хрестоносним походом проти всіх чужих теорій нашої меншовартості; якщо не повикидаємо з нашої науки (особливо з історії та археології) чужої термінології; якщо не створимо свої власні, українські теорії і термінологію; якщо не розкриємо політичного змісту і політичної мети чужих теорій про нашу націю; якщо самі не напишемо справжньої історії нашої нації; справжньої історії московської нації. І мусимо зробити це якнайскоріше, бо година великого порахунку нашого з московинами надходить, а багато наших інтелігентів мають ще почуття своєї національної меншовартості, що його набралися в чужих школах і з чужих теорій. Особливо в трагічному стані наша інтелігенція, що народилася і виросла в тюрмі на ім'я СРСР, бо ж москвини вщіплювали їй від колиски і кінськими дозами те почуття української меншовартості, нижчості, безсилля.

Л.Кравчук, публічно звертаючись до Віктора Ющенка з наполяганням про відставку, так і не зрозумів, що В.Ющенко є першим Українським Президентом, а не він – Л.Кравчук. Так і не зрозумів, що зміни урядів за роки президентства В.Ющенка обумовлені шаленою боротьбою "п'ятої колони" Москви проти постання Української національної держави зі своєю правдивою національною історією. Саме він, Л.Кравчук, сприяв, через ту ж недолугість, на яку хворів М.Грушевський, формуванню "п'ятої колони" замість того, щоб її суттєво зменшити і послабити на початку 90-х років, коли були для того сприятливі історичні умови, бо Москва була паралізована шоком від гибелі імперії. "Оставайтеся, росіяни в Україні, бо вам буде тут краще, ніж у Саратові", – волав історичний і політичний московський смерд Кравчук. І Л.Кравчук, і "академіки" твердили, що в Україні найкращі стартові умови. В Україні майже смертельно скалічена московством українська нація. Внаслідок того каліцтва Україна смертельно загрожена ще й дотепер, бо кравчуки і кучми не займалися її відродженням, а зайнявся цим історично-рятівним завданням лише В.Ющенко. Саме тому ще на підході до президентства була спроба знищити В.Ющенка. Наш історичний ворог краще розумівся в кадровій політиці, ніж недолугий Л.Кравчук, який тепер допомагає ворогам України нищити першого Українського Президента. Так, є помилки у В.Ющенка, але то помилки в архіскладній і шаленій боротьбі з ворогами української національної державності, при пасивності українського охлосу, замість згуртованої нації через бездіяльність кравчуків і шкідливу "діяльність" кучм у найголовнішому питанні відродження нації. Два попередні президенти загнали першого Українського Президента і український народ до того стану, що народ піднявся на революцію. Шкода, що В.Ющенко помилився, бо в тій революції народжувалась українська нація, а політичні злочинці з "п'ятої колони" Москви вже почали "побєг" в білокам'яну. Конче необхідно було наростити потугу революції в центрі і на місцях з метою сприяння "побєгу". Тепер ті вороги "зациклюють" український народ на вічних клопотах у підвладних чужинським грабіжницьким кланам смердів, відволікаючи у будь-який спосіб українців від єдино рятівної боротьби за українську справді національну державу, та цькують В.Ющенка за надихання українців до копіткої праці і боротьби за відродження української національної історії, гідності, державності.

Про недолугий вибрик Л.Кравчука Президент України В.Ющенко тоді відгукнувся толерантно і досить м'яко. Певне, не забув, як екс-президент Л.Кравчук підв'язався був на довірену особу неписьменного Януковича, що рвався у президенти України, не розпрощавшись з ідеями московинського "язика" в статусі державної мови в Україні та погрожуючи федералізацією нашої унітарної держави. А таке є ознакою не "старої гвардії", не помилки екс-президента, навіть не світогляду (як у М.Грушевського), а чогось гіршого. Та й в цілому спостерігаємо "трагічне положення нашої інтелігенції, через що ми заплатили пекельно жахливу ціну і ще заплатимо" (за П.Штепою), якщо не примусимо Українського Президента В.Ющенка на другому терміні президентства розпрощатися з лібералізмом у питаннях творення Української національної держави та не підставимо йому в цьому українське національне плече та озброєні руки.

Закінчення. Початок на 1-й стор.

Микола БІЛИЙ, політолог

Микола КРИВОНІС,
голова Черкаського обласного товариства
політичних в'язнів і репресованих

МАЛОРОСИ

ЯК ВОНИ МЕРТВИМИ ТОРГУЮТЬ

Запроданці. "За шмат гнилої ковбаси..."

"Це ж треба мати сатанинський намір,
Чаїть в собі невиліковний сказ,
Щоб тяжко так знущатися над нами
Та ще й у всьому звинуватить нас."
Ліна Костенко.

Моє мальовниче село Мшана Зборівського р-ну на Тернопільщині увійшло в новітню історію України, як ганьба та наруга над могилою січових стрільців-борців за волю України.

Я, Микола Кривоніс, народився в 1934 році в цьому селі. Стільки пам'ятаю себе, чув розповіді від своїх батьків, дідуся, бабусі та прабабці, що це могила Січових Стрільців, які загинули під час війни.

На цій могилі ще з тих часів височить дубовий хрест.

Під час польської та німецької окупацій на свята "празник Юрія", який відзначає наша церква, відбувались богослужіння з політичним підтекстом. На хрест вішали синьо-жовтий прапор та молились за героїв України, які полягли за волю України. Я також брав участь у цих богослужіннях.

У минулому столітті, починаючи з 17-го року, велася боротьба за волю України на всій території України. В Холодному Яру на Черкащині діяла холодноярська республіка, яку очолювали брати Чучупаки. 1922 року в Холодному Яру біля села Мельники в лісі червоні кати оточили останнього отамана з братів Чучупаків. Щоб не потрапити живими в руки катів, він покінчив з життям зі словами: "Готуй нових борців, Холодний Яре!". І ці борці прийшли через двадцять років – це безсмертна армія УПА під проводом Організації Українських Націоналістів.

І ось нещодавно наше село відвідали московські "емісари" разом з цевими яничарами від влади місцевого самоврядування на чолі з заступником голови Зборівської райдержадміністрації Леонідом Біликом та заступником голови райради Михайлом Бігусом і головою Ярчовецької сільради М.Жук.

Без обговорень з громадськістю вони допомагали зайдам зняти з хреста національний прапор України та поставити плиту з написом, ніби там поховані офіцери та бійці російської армії Першої світової війни. Тут же вивісили російський прапор з двоголовою гідрою.

Я засвідчую про те, що це могила Січових Стрільців та поховання 40-х, 50-х років нової генерації борців за волю України ОУН-УПА.

У жовтні 1944 року відбувся бій між червоними каральними загонами та сотнею УПА під керівництвом Польового "Остапа" на хуторі Альбанівка Зборівського р-ну. У цьому бою був важко поранений сотник Польовий родом з села Ярчівці. Бій продовжувався весь день. Вночі ця сотня проходила через наше село, де залишали поранених бійців. У нас був один поранений, який одразу помер. Мій тато Іван Кривоніс разом з маминим братом Федором Гуменним зробили домовину та вночі поховали їх у могили Січових Стрільців.

Московських холуїв, які перебувають у зборівській владі, не цікавить Україна як держава, а тільки крісла у владних структурах. Це заробітчани, про яких писав наш геній Тарас Шевченко: "За шмат гнилої ковбаси у вас хоч матір попроси – то оддасте".

Ми, політичні в'язні і репресовані Черкащини, звертаємось до влади: негайно зніміть цей камінь! Якщо Ви цього не зробити, ми це зробимо самі, щоб захистити мертвих героїв. Ми вміємо це робити.

ВАНДАЛІЗМ ПО-УЖГОРОДСЬКИ

Демонтовано монумент жертвам політичних репресій

Напередодні Дня Конституції ужгородський мер Ратушняк вкотре продемонстрував своєрідне розуміння ним основного закону: чия сила – того й правда. Посягнув мер на майно громади міста, не узаконене ним з певних політичних і особистих мотивів.

Удосвіта 25-го червня комунальними службами міста здійснено демонтаж пам'ятника-монумента жертвам політичних репресій, урочисто відкритого всього рік тому в червні минулого року. Цей ганебний злочин, який вже знеславив Ужгородську міську раду в особі її "верховного шамана" на весь світ, ввійде в історію як зразок сучасного "вишуканого" мародерства, прикритого фіговим листком дезінформації і вигадок, сповнених зневаги і глузування над земляками. Адже так званий "демонтаж" з певних причин не був завершений, бо мав за мету інсценізувати банальну крадіжку металу. Занадто відверто комунальники втекли з місця злочину, побачивши, що їхні старання знімає на камеру мобільного телефону випадковий перехожий.

А тепер запитання до мера: місто потопає в каналізаційних нечистотах, скрізь сміття, понищені тротуари, стан доріг загрожує життю ужгородців і вже неодноразово призводив до ДТП. Коштів не вистачає ні на пристойне озеленення, ні на ліквідацію екологічної загрози, спричиненої борщівником – стільки невирішених проблем! На які кошти збирається мер споруджувати новий пам'ятник замість понищеного – невідомо. Хоча відповідь на це запитання, можливо, підкажуть його придворні глашатаї і консультанти: В.Федченко, П.Федака та інші. Сподіваюсь, до них у суддів і громадськости будуть окремі запитання. Вважаємо, що вчинено не лише акт вандалізму, а й наругу над пам'яттю тих, хто торував шлях до Незалежности України. Якщо цей і подібні злочини залишати безкарними, чи можемо ми і наші діти відчувати себе захищеними, повноправними господарями країни?

Ольга КУРНАТ,
голова МО КУН, депутат міської ради

НАРОДНІ ОПОВІДКИ

ПРО ТЕ, ЯК ГІТЛЕР І СТАЛІН ДІЛИЛИ СВІТ,

і що з того вийшло

Іван КАССАЛА, козак, українець

Чому 10 років не друкували книгу "Враг № 1" про націонал-соціаліста Адольфа Гітлера? Тому, що Гітлер, – як і Йосип Віссаріонович Сталін, працював тільки вночі. Сталін цілу ніч пив горілку зі своїми комуністичними вождями. Він лив горілку на лису голову Микити Хрущова, а потім заставляв його танцювати гопака. Хрущов хотів приєднати до України Холмщину (дружина Хрущова звідти), але Сталін залишив цю землю Польщі.

Адольф Гітлер горілки не пив, а цілу ніч читав перед німецьким народом лекції.

Появилася незалежна Карпатська Україна. Сталін на своєму з'їзді став кричати на весь світ: "Гітлер творить самостійну Україну!"

Страшенний гвалт підняла Польща: "Гітлер забере у нас Львів і всю Малопольщу. Треба знищити Карпатську Україну!"

Гітлер побачив, що СРСР разом з Польщею почнуть війну за Україну проти Німеччини і дозволив Угорщині забрати Закарпаття собі. Угорщина кинула танки проти України. А поляки добрали українців у Карпатах.

Сталін став братом Гітлеру, вони розгромили Польщу. Гітлер дозволив Сталіну захопити Фінляндію. Але Фінляндія перемогла СРСР, і той пішов на мир.

А коли Сталін на німецькому кордоні виставив 200 дивізій, то Гітлер ударив по них.

Уже 30 червня 1941 року Степан Бандера проголосив відновлення незалежности України. Українці добровільно ішли в Українську Армію. І за три дні Армія Степана Бандери взяла б Москву. Росіяни проти українців зброї не підняли б, бо вся Росія була проти кривавого режиму Сталіна.

Настала смертельна загроза для СРСР. І тут Росію рятує сам Адольф Гітлер. Він оголосив війну великій Україні, вважаючи її колискою Росії. Він же і розбомбив 22 червня Київ, а не Москву. Розігнав Уряд України, запроторив Степана Бандеру у тюрму і перестріляв бандерівців. Вся Україна піднялася і стала бити німецьких окупантів. Під німцями територія тилу вся горіла. Ешелони з солдатами і зброєю падали в річки, горіли мости, рвалися рейки, з усіх лісів стріляли автомати. Ворог нашого ворога не став Україні другом і отримав повну поразку.

Українці очистили Україну від армії Гітлера і весною 1945 року взяли Берлін. Світ отримав перемогу. Гітлер врятував Європу від російського агресора ціною своєї смерти і поразки Німеччини.

Після розгрому Японії Йосип Сталін зібрав своїх генералів, щоб почати третю світову війну, бо мав 7-мільйонну армію і багато танків і катюш. А йому прийшов пакет зі США. Він проглянув фотознімки після атомних ударів Нагасакі і Хіросіми, і зрозумів, що завтра може Москви і Ленінграда не бути.

Так Америка врятувала від війни світ. Допоміг Михайло Горбачов, а розвалив Тризуб України. 24 серпня 1991 року Україна проголосила незалежність. Кривавої комуністичної російської імперії не стало у вільному світі. Світ змінила Україна.

м. Камінь-Каширський, Волинь

БОЛИТЬ!

ДРЕВЛЯНСЬКІ ЗВИЧАЇ

Євген ПАШКОВСЬКИЙ

Скільки пригадую древлянські звичаї, все гріють руки! – гріли руки на тюремних, воланнях, конаннях шевченків, всієї біднезної інтелігенції позаминулого віку; гріли руки на злиденнях, сухотнях, здихотнях, на муках щоденних тесленків, васильченків; гріли руки, як консерви з тушонкою, на буденних і самоспаленнях найжертовніших синів минуловіку; гріли руки на погибелях стусів, тихих; гріли руки в теплокалюжах крові чорноволів; гріли руки над вогніючим прожекторами й мільйоноочима майданним запалом, над упованням і обнадією сто разів обблованих, переобдурених ними! Гріли руки на смертях обезголовлених, повішених силоміць, постріляних у потилиці, попалених заживо! Гріли руки на маревних цілинах і морозних "бамах", на малих землях і великих чорногробилях; гріють руки на незгораючих кістякових вогнищах, на розстрільнях і голодарнях, палаючих крізь кагати; гріють руки на недовихрипленому, недожитому всіх прелюто повбиваних, всіх живцем прикопаних; і скільки древлянніє гибловік, свої своїх здають, гнівлять, спалюють – і гріють руки; гріють на світловогні достойніших і на чорногангренному загниванні на хрипах збезбоженого, зненависнілого в нерозкаянствах, недоживого і недомертвого несвіту; гріють руки на антоновому вогні лихоманнюючої розбратом країни; гріють руки на всьому, в гарячці присмертей виболілому іншими; на останніх сподіванках і допомоги чеканнях; гріють руки на всьому, від погорільських трипіль до прогорілих виборів; від катованих палями до поприхромлюваних серед площ ідоляками! Гріють руки на безпорадності загнаних, на безправ'ї тліннних вже, на праві нації називати жертовних героями; гріють жирні, стікаючі гарячим смальцем, як деруни картопляні, пухкенькі ручки на всьому всевіковому народогориську на всіх тремтячожахких коналовах – гріють на холонучих повільно трупах; гріють за пазухами сиріт, замерзаючих по канавах; гріють руки – і все не можуть вигріти свої роздуті, звеличнені, придемохрячені, помутантнені, пренаглезні, слизькі, зропушені, прищавосірі, на тепло стогнань, на останній схлип роззявлені, комунокаб'ячі душаки; щоб миті безсмерть, щоб всю жалобу випити, їх непогребний ленінодух надихає – і лізуть, тягнуться, гріють руки, оскорботнені братоїди; тому й не люблю злонадхнень історії, що скоблює руки доброму – і відохочує добродіяти для вітчизни й ближнього; тому – щоб не згадувалось! – у нас є одна історія: майбутнє.

Андрій ЛЕВУС

БУДЬ СИЛЬНИМ!

ПРОГРАМА НАСТУПУ УКРАЇНЦІВ

або Подолати комплекс жертви

Коли я чую сльозливі або й агресивні нарікання на упосліджений стан українців у державі Україна і про потребу їхнього захисту, перед очима постає картинка з підручника зоології за 5 клас – "Червона книга України".

Комплекс жертви іноді досягає свого апофеозу у безглуздих вихваляннях на весь світ на кшталт "українців знищили найбільше". Не за горами той час, коли ми на рівних конкуруватимемо за статус глобальної жертви переслідувань №1. У мене це викликає огиду – не хочу, аби мої діти пишались слабкістю своєї нації. Краще б нас боялися.

Статус ображеного не є добрим стартовим майданчиком, трампліном для національного поступу.

Питання національної пам'яті – важливі. Пам'ять про мільйони жертв – є ключовим елементом державотворення. Однак, окрім шани померлим, знищених різними окупаційними режимами, необхідно усвідомити, що пам'ять про геноцид українців є гулею від граблів, а не предметом культу.

Наша неспроможність організувати і захистити власну державу стала причиною всіх наших історичних катастроф.

Перед всіма народами в певний проміжок історії нависає загроза. Однак не всі народи стають жертвами. Кивати на нещасливу історію, агресивних сусідів та світову змову означає морально готувати націю до нового геноциду та нещастя.

Така позиція несе в собі пасивність та інертність, важкий хрест слабкости та готовність до нових поразок. Питання не в тому, хто нас нищив, а в тому, чому ми дали себе нищити. Чому ми не дали по зубах червоному звіру?

І ось тепер ми знову чуємо партизанські заклики "захистити українців", що навіть знайшло своє відображення в "Програмі захисту українців" однієї з правопопулістських партій.

Дехто говорить, що треба встановити пропорційну квоту у владі для українців. Таке враження, що українці – це тупі, ні на що не здатні створіння, яких треба спеціальним законом завести у владу. Ми що – нація неповноспрвних? Нація бездар, нездатних до боротьби і перемоги? Такий підхід ображає мене як українця.

Ці ж "захисники" виступають за автаркію та закриття кордонів. Слабкість є причиною закритості. Сильні нації ніколи не закривають кордонів. Відкриті кордони їм потрібні для експансії – культурної, економічної та інформаційної.

Зачинитись на своєму хуторі і обнести його муром – не спосіб захистити українців, а вияв духовної імпотенції. Виживають лише ті народи, які активні назовні, які відкриті для світу і прагнуть панувати.

Якби Британія, Франція чи Німеччина свого часу та й зараз не реалізували програму захисту британців (німців, французів), вони б зникли з політичної карти світу. У світовій історії та геополітичній грі передбачено лише дві ролі – об'єкта і суб'єкта.

Хто замикається на своєму хуторі – одразу стає об'єктом нових геноцидів. Бо у цьому світі поважають лише сильних, бо слухають лише тих, кому є що сказати.

"Захисники" ніколи не усвідомлюють себе частиною держави. Вони не можуть будувати. Протест і невдоволення – це їхній стиль. У нас є держава. Недосконала, корумпована, бідна. Але є.

Однак цього не усвідомлюють ультраправі "партизани". Їм комфортно в андеграунді. Їм личить роль ображених. Їм легко з позицій хуторянського "націоналізму" критикувати "ворожу" владу.

Їм не догодиш. Президент поставив монумент жертвам Голодомору, а вони вже рахують видатки і критикують проект. Не поставив би – вони кричали б про це. Президент поїхав на Красне поле і вшанував пам'ять вояків "Карпатської січі" – вони кричать про пробки, надлишок міліції і якісь не такі прапори.

Не поїхав би – звинуватили б у байдужості до історії. І так без кінця і краю. Вічне невдоволення пігмеїв... Квиління чайки при битій дорозі. Скиглиння та мазохістське самобичування. Це – стиль української інтелігенції старого покоління, стиль шкідливий і небезпечний.

Український філософ Юлипа у своєму творі "Призначення України" наводить цікавий приклад з англійської історії. Тамтешнє військове керівництво під час І світової війни оголосило конкурс серед вояцтва на патріотичний слоган. Серед сотень гасел на кшталт "Я готовий померти за Корону", міністерство обрало "Я готовий вбити найбільше ворогів Англії". Саме тому вони й перемогли.

Доволі часто доводиться чути "українцям не дають..." Розкрутитися, розбагатіти, впливати... Права беруть. Ніхто їх не дарує. Ніякий спеціальний закон тут нічого не вирішить. Бо світ – це конкуренція націй і держав. Якщо ми кажемо, що якась "московсько-жидівська мафія" нам не дає розвиватися, то автоматично визнаємо, що ми – невдахи.

Великий будівничий і захисник Великобританії Уінстон Черчилль влучно відзначив: "У Британії немає антисемітизму, бо ми не вважаємо євреїв мудрішими за себе". Може і нам варто почати цінувати себе, а не звинувачувати когось у наших бідах? Може настав час бути проактивними? А не лише "захищатися", реагувати, обурюватися.

Головна задача сучасного українства – змінити спосіб мислення – з пасивного, приреченого – до проактивного, позитивного і наступального. Без формування успішного образу українця, без великої української візії, без "національної мрії" українці не відбудуться як державна нація. І жодна "програма захисту" тут не допоможе.

Тому слід оцінювати ситуацію ширше і глибше, ніж це видно із зручних "патріотичних" партійних бункерів. Ми – велика нація з величною історією. Нам є чим пишатися. Ми можемо навести лад у державі. Нам є що сказати і дати світові. І, врешті-решт, ми зобов'язані це зробити. "Бо плач не дав свободи ще нікому, а хто борець той здобуває світ".

Памфлет

СКАЖІТЬ МЕНІ...

Володимир ЧЕРНЯК

Скажіть мені,
чому дорогою йдемо безславною?
Чому на міжусобній стіні
Україна плаче Ярославною?
Ходили ми усі до школи
і нам пора прийти до тями:
Україні майже ніколи
не щастило з вождями.
В історії нашій є містичні таємниці:
фатальні помилки та ментальні
дурниці
робили наші вожді недолугі –
провокатори іноземної наруги.
Так було постійно –
колись і нині –
тому так важко Україні
бути самостійною.
А чи були у нас пророки?
Так, і вони давали мудрості уроки,
але погано вчились наші провідники,
та місцевого розливу керівники.
Тепер знають у кожній хаті:
до влади прийшли нікчеми пихаті,
не державні діячі, а властолюбці погані,
не політики, а політикани,
не обранці, а засранці,
всілякі псевдо-, недо- й архі-,
плутократи, магнати, олігархи
та переважно олігофрени
з політичної арени.
Верховна Рада – не парламент,
а біржа фінансово-політична,
до демократії не дотична,
"понятія сходняка" – її регламент.
Місцеві ради
землю дерибанити раді.
Міністерства – холдинги
фінансово-партійні,
інтереси в них корпоративні.
Коридори влади
ведуть у лабіринт корупції.
Не лікують від цієї вади
ні закони, ні укази, ні інструкції.
У системі судочинства –
вакханалія безчинства.
Органи правоохоронні
поводяться, мов сторонні
або захищають злочинців від закону
і моляться на хабар, як на ікону.
В Україні править бал
фінансовий і політичний кримінал.
Між ним та народом
точиться громадянська війна
і в цьому є моя вина,
бо я – з України родом.
А де суспільство громадянське?
Воно ще радянське.
А де українська нація?
У внутрішній еміграції.
У нас є Україна – мати,
а де нам українців взяти?
У населення є країна,
у народу – Україна.
У всіх нас, українці-гречкосії,
конверсія свідомості має бути
належною:
Україна тоді стане незалежною,
коли вийде з тіні Росії.
Скажіть, національного інтересу
охоронці,
хай знають спантеличені люди:
доки Україна плавать буде
у невизначеності ополонці?
Час летить вічності ракетою –
двадцять перше століття на дворі,
Україна знову стала
розмінною монетою
у чужій, цинічній геополітичній грі.
Скажіть мені,
ті, хто повинен це сказать:
ідуть за днями дні –
ми рухаємося вперед чи взад?
Я люблю цю країну,
але зневажаю таку державу,
яка перетворює її на руїну,
на непотріб іржаву.
Ледь животіє здоров'я охорона,
освіта, культура та оборона.
Зник риболовецький флот,
тваринництво знищено як клас,
занепали підприємства – добробуту
оплот,
книгарні щезли враз.
Зникають ліси, гинуть ріки –
природу нищать моральні каліки.
Продукти харчування
непридатні для вживання.
А де органи контрольні?
Та хліба ж у них вольні.
Мабуть, покарав нас Бог:
живемо за рахунок імпорту та в борг.
Від бідності та хвороб
населення наше вимирає.
Хіба цей факт вам серце не крає,
якщо в нього не проник
байдужості мікроб?!
Ми покликані здійснити прорив
від виродження до відродження
і виправдати цим явище
свого народження.
Щоб здійснити прорив – потрібен порив!
Наші провідники –
це напівпровідники:
вони в кризу заводять,
а з неї не виводять.
Дефолт відповідальності
на межі фатальності.
Влада діє неадекватно, нерозумно –
і кінця краю цьому не видно:
і смішно, і сумно,
і боляче, і стидно.
У нас спотворена державна структура,
а ми її схиблені діти.
У нас немає еліти –
у нас є номенклатура.
І нема на те жодної ради:
у лукавстві, марнославстві, суєті
приходять до влади
все не ті, все не ті.
Стара генерація, нова дегенерація –
потрібна радикальна політична
операція.
Скажіть мені –
прошу наяву та уві сні –
про такі важливі та невідкладні речі:
де ви – провідники, провісники, предтечі?!

Довідка про автора: Володимир ЧЕРНЯК, народний депутат України третього і четвертого скликань, доктор економічних наук, професор

ЧИТАЦЬКА ПОШТА

НА БІЙ СИНІВ БЛАГОСЛОВЛЯЛА МАТИ

Василь ЗАЄЦЬ

Літопис боротьби: вояки УПА із сотні "Скуби", Коломийщина

"2009-й рік – ювілейний в історії Організації Українських Націоналістів, яка постала 80 років тому – взимку 1929 року. Біля її витоків стояли такі велети, як Євген Коновалець, Андрій Мельник та інші. Майже десять років керманичем ОУН був Євген Коновалець, а після того, як його вбив московський агент, провідником став Степан Бандера. Ідеї українського націоналізму швидко поширювалися в західних областях України, які перебували тоді під владою Польщі. Велику роль у цьому відіграв ідеолог націоналізму Дмитро Донцов. Саме його науково-публіцистичними працями найбільше захоплювалась молодь. І перша заповідь Декалогу ОУН звучала гордо та багатообіцяюче: "Здобудеш Українську Соборну Самостійну Державу або загинеш у боротьбі за неї". Ці великі слова нікого не залишали байдужим. Озброївшись передовою ідеологією, український народ став на боротьбу за свої права, та так, що з його опором протягом майже 15 років не могли справитися такі потуги, як німецький фашизм і московський більшовизм", – таким промовистим історичним екскурсом починає свій лист до редакції киянин **Олексій Слабецький**. У своїх переконливих твердженнях автор спирається не лише на історичні та філософські праці, в яких оживає героїчне минули, а й на особистий досвід, на розповіді батька і старших братів. Родина мешкала у присілку Калинівка (20 хат) села Жорнище на Волині. Поряд знаходилося село Бакорин Рівненської області, багатьох мешканців якого Слабецькі добре знали.

Найбільше запам'ятався Олексієві молодий Федір Ломанюк, син Григорія та Марії. Ще не одружений, жив разом з матір'ю. Землі в них було небагато, та господарював він уміло, по-новому. Мав великий сад, ягідник. Полуниці, порічки, малину переробляв на сік, який продавав. Брав активну участь у створенні в Бакорині осередку українського кооперативу "Маслосоюз". Відкрив у своїй хаті молочарню. Щодня возив сметану на маслозавод у село Уїздці.

Хоча Федір Ломанюк мав лише початкову освіту, проте активно цікавився політикою і політичною боротьбою. У 20-ті роки в Бакорині помітно посилили свій вплив на молодь комуністи. Захопився їхніми ідеями і Федір. Коли польська поліція провела масові арешти, у Дубнівську тюрму потрапив і Ломанюк, де й відбулося його переродження в націоналіста. А сталося це так. Переконаний християнин, Федір носив на шиї хрестик, молився щоранку і щовечора, що викликало глузування комуністів. Ображений, юнак розповів про це матері, коли вона прийшла провідати його. Мати пішла до начальника тюрми і попросила забрати сина з камери безбожників. Тюремне начальство пішло їй назустріч, в результаті чого Федір потрапив до арештованих націоналістів. Просидівши з ними кілька тижнів, відчув, що ці люди близькі йому по духу. Від них довідався про націоналізм, про ОУН. Великі ідеї настільки полонили його, що він віддав їм усе своє життя. Олексій Слабецький, який в ту пору був ще дитиною, запам'ятав, як націоналіст Федір Ломанюк вів довгі розмови з його братами, іншою молоддю, давав хлопцям та дівчатам літературу: газету "Самостійник", продукцію видавництва Івана Титора "Дешева книжечка", календар "Золотий колос", видання "Червоної калини".

Навесні 1939 Ф.Ломанюк був арештований польською владою, але незабаром його звільнили, не знайшовши доказів протиправної діяльності.

На горе, через півроку прийшли московські "визволителі". Відразу почалися арешти. Разом з кількома бакоринськими хлопцями Ломанюк потрапив у ту ж дубненську тюрму, після чого їхні сліди назавжди загубилися.

"Але справа їхня не загинула. Десятки хлопців з Бакорина у 40-х роках зі зброєю в руках зустріли московського окупанта, який вдруге прийшов на нашу землю.

Першопрохідці – носії рятівної ідеї націоналізму загинули. І дуже прикро, що їхні імена часто відходять у забуття. А так не повинно бути! Наша молодь має пам'ятати святих борців за майбутнє свого народу, щоб усе голосніше звучав наш девіз: Слава Героям!"

На такій високій ноті закінчує лист киянин Олексій Слабецький, з яким перегукується багато інших послань до редакції нашої газети.

До 23-го травня – Дня Героїв України член Підволочиської районної організації Братства Вояків ОУН-УПА **Нестор Кучабський** підготував фотомонтаж, у якому під знаком українського націоналізму вміщені світлини славних Кучабських: матері Ганни, синів Степана, Харитона і Михайла, невістки Ганни та внука Петра. Лист свій Нестор починає словами поета – воїна УПА Марка Боєслава: "Скільки вірних синів і дочок – лицарів честі поклали свої буйні голови в обороні твоєї Волі, Свята Україно? Скільки безіменних могил – свідків безсмертного героїзму вкрили твою землю, Україно? Будь горда за них, ти – вічна у їх жертві, а вони – в тобі!" Далі автор листа повідомляє, що Платон і Ганна Кучабські жили у надзбручанському селі Коршилівка Підволочиського району на Тернопільщині. Коли на їхню землю вдруге ступила нога московського "визволителя", всі чоловіки пішли в оунівське підпілля. Кожен хотів помститися за тих 36 тисяч замордованих і 350 тисяч депортованих до Сибіру українців, – стільки їх встигли "ощасливити" московські "старші брати" в 1939–1941 роках, під час тимчасової окупації західноукраїнських земель.

У травні 1944 року в Коршилівці заквартирував упівський курінь "Бистрого" під командою Ярослава Бєлінського, в якому було понад 600 вояків, важкі кулемети та гранатомети, кінний розвідувальний відділ, великий обоз. В курінь вступили 40 коршилівських добровольців, серед них брати Кучабські – Степан, Харитон і Михайло (провідник сільської мережі ОУН) та син їхньої сестри Домки – Петро, член націоналістичного "юнацтва". На подвір'ї Кучабських відбувся урочистий збір добровольців, під час якого мати благословила синів, онука, всіх, хто йшов на битву. Незабаром у жорстокому бою багато героїв полягло, з честю виконавши заповіді Декалогу. Згодом сестра Домка у Луб'янецькому лісі, на місці бою, знайшла трупи сина і братів: пізнала їх тільки по одежі, бо обличчя їхні були навмисне до невпізнання понівечені смершистами, щоб рідні не змогли їх пізнати. Домка поховала своїх рідних та ще 16 полеглих добровольців з Коршилівки. Тим часом сталінські опричники вивезли в Іркутську область матір Ганну та Ганну-невістку разом з її малолітнім сином Петрусем. Невістка померла на каторзі. На щастя, бабуся з онуком змогла вижити в комуністичному пеклі. В кінці 50-х, повернувшись в рідний край, легендарна мати сказала: "На зло всім нашим ворогам я хочу вмерти на тій землі, за яку віддали життя мої соколи..."

Член наглядової Ради Всеукраїнського Братства воїнів ОУН-УПА імені Романа Шухевича по санаторію "Говерла" м.Моршин Львівської області **Анна Рудник** присвятила свій лист героїзмові українських жінок, проявлений ними в рядах ОУН та УПА: "Українки зродили, виростили тих безстрашних, що йшли на явну смерть, щоб здобути волю України. Ці жінки годували, одягали, взували людей, що боролися в надзвичайно складних умовах підпілля і збройного протистояння. Вони переховували тисячі підпільників, брали на себе смертельно небезпечну конспіративну роботу, ходили в розвідку, ставали станичними, зв'язковими, медсестрами, пропагандистами. Ризикуючи життям, надавали допомогу пораненим воїнам УПА. Стримуючи тяжкий материнський біль, українки "не впізнавали" своїх мертвих дітей, яких ворог виставляв для пізнання під стінами катівень. Гнані сталінськими посіпаками, матері і сестри упівських месників в нелюдських умовах їхали в далекі краї, де мужньо несли тяжкий хрест, карались, мучились, але не каялись. Нерідко вони стрілялися, підривалися гранатами, аби не потрапити живими до рук червоних катів.

Найяскравішим прикладом мужності стало Кінгірське повстання 1953 року, в якому жінки брали участь поруч з чоловіками.

Вклонімося низько їм, бо вони своїм життям, боротьбою, муками, терпінням і смертю наближали день нашої волі.

Ще нова Україна народиться,
Кобза срібна для нас задзвенить,
Матір Божа, свята Богородиця
Нас від лиха і бід сохранить!
Слава Вам, живі і мертві героїні!
Слава Україні!"

Так патетично закінчується лист шановної пані Анни, і її щирий пафос до сліз розчулює, допомагає думати про велике і величне у нашому багатогранному житті.

На превеликий жаль, духовні верховини доступні ще не всім нашим громадянам, про що йдеться в листі **Володимира Поліщука** з м. Мала Виска Кіровоградського об'єднання ветеранів. В.Поліщук та керівники районної організації Всеукраїнського об'єднання ветеранів і районної організації Всеукраїнського товариства "Просвіта" імені Тараса Шевченка, а також голова районної організації Української народної партії адресували міському голові Малої Виски А.Довганю та начальнику відділу і туризму Маловисківської районної державної адміністрації А. Лотрі лист, у якому попросили роз'яснити, на якій стадії перебуває виконання Указів Президента України за № 250/2007 та №856/2008, що зобов'язують органи місцевої влади демонтувати символи тоталітарного режиму. Вже номери тих указів свідчать про те, що вони уперто, рік за роком не виконуються. Свою бездіяльність у цій справі чинуші "пояснюють" тим, що, мовляв, "Ленін – то наша історія". Але ж фашистська диктатура теж була історією Німеччини, Італії та деяких інших країн. Чому ж тамтешні народи не зберегли на майданах своїх міст пам'ятників Гітлеру, Муссоліні та іншим вождям фашизму?

КОРОТКО

ХУЛІГАНА БУДЕ ПОКАРАНО

11 липня в суботу на Привокзальній площі міста Дніпропетровська був виставлений намет Конгресу Українських Націоналістів для проведення агітаційної роботи. На двох переносних столиках розкладена патріотична література, газета "Нація і держава", звучать з гучномовців українські пісні, майорять державний та партійний прапор Конгресу. В Дніпропетровську ця площа найбільш людна. Перехожі люди стояли в черзі за літературою. Несподівано із-за намету вибіг високий чоловік років тридцяти, із усієї сили смикнув столика – посипалася на асфальт література, попадали столики. Незнайомець кинувся втікати, але далеко не встиг відбігти, перечепився, впав на асфальт і сильно забився. Тут він і був затриманий членами Конгресу і доставлений у районний відділ міліції. Шестеро конгресівців дали свідчення щодо хуліганських дій незнайомця. Заведена справа на хулігана. Вражає інше – моральне обличчя невідомої особи, адже за одним із столиків стояла жінка, на яку він перевернув столик, поряд стояли старшого віку перехожі – вели дискусію. Стояли й поважні люди з Конгресу – знаний на Дніпропетровщині член Спілки письменників України Микола Невидайло, Леонід Корнєв, Михайло Кравчук та інші. Панувала добра, привітна обстановка.

Тепер на хулігана чекає покарання.

Прес-служба ДОО Конгресу

Етнічний стереотип – це сукупність уявлень про представників іншого етносу, його інтелектуальний і моральний рівень (хоча визначити ці властивості, коли йдеться про цілий народ, надзвичайно важко, якщо взагалі можливо), його звичаї і традиції, його роль в історії людства, регіону і над усе в історії двосторонніх відносин двох етносів.

Це уявлення одного етносу про типові (як йому здається) риси іншого. Етнічний стереотип може більш-менш правильно й об'єктивно віддзеркалювати особливості вдачі іншого етносу, а може бути наслідком етнічної упередженості, і тоді він більш влучно характеризує сутність етносу-"оцінювача", ніж об'єкт його оцінки.

Етнічний стереотип формується протягом століть, у процесі спілкування етносів, але часто може мати досить-таки випадкові підстави. Сталість етнічного стереотипу аж ніяк не перетворює його на щось остаточне і незмінне. Час від часу відбувається переоцінка етнічних уявлень про інші людські спільноти та їхніх "типових" представників. Історія знає чимало прикладів зміни "етнічної репутації".

Ігор ЛОСЄВ

ВИКЛИКИ СЬОГОДЕННЯ

УКРАЇНЦІ ОЧИМА РОСІЯН:

що таке етнічний стереотип і як його подолати

А ось такими очима багатьох українців постають росіяни

Однак найбільш складні проблеми в цій царині виникають тоді, коли йдеться про споріднені та близькі народи. Існує вельми поширена помилка, що чим ближчі народи (за походженням, мовою, історією), тим легше їм формувати свої взаємини і тим менше непорозумінь між ними. Насправді це не завжди так. Найбільш гострі й непримиренні конфлікти часто трапляються якраз між "своїми", між тими, хто ближче, хто пережив більше спільних подій, які, проте, тлумачаться по-різному. Між такими етносами накопичується багато взаємних і невзаємних образ і кривд, неприємних спогадів та історичних порахунків. На відміну від етносів чужих і далеких, що сприймаються як щось абстрактне і нейтральне, у вищенаведеній ситуації образа, завдана "своїм", переживається тяжче, ніж завдана чужим.

Психологічно полякові легше пробачити англійцю чи іспанцю те, що не буде пробачено українцеві. І навпаки. Взаємини давніх сусідів, між якими немає надвисокого мовного і культурного бар'єру, завжди опосередковуються надмірними пристрастями, приматом емоційного над логіко-дискурсивним. Одною з найбільших пристрастей можна назвати дух суперництва, що змушує постійно порівнювати своє становище, своє минуле, свої успіхи і негаразди.

Причому між близькими етносами через їхню співмірність існує принципова можливість такого зіставлення, бо нікому не спаде на думку змагатися з тим, хто не має нічого спільного зі своїм опонентом. У цьому сенсі найбільш проблемними для українців є відносини з росіянами. Великі періоди співжиття в межах різних державних утворень (Київська Русь, Гетьманська доба після Переяслава, Петербурзька імперія, СРСР), близькість мов, культури, релігії тощо створюють об'єктивно (не кажучи вже про суб'єктивні зусилля російських політиків) постійну загрозу асиміляції, розчинення українців як самостійного і самобутнього етносу в російському етнічному масиві.

За часів імперії деякі етноси могли відгородитися від асиміляторів мовою (як, наприклад, естонці), чи релігією (як, скажімо, татари). Чим могли відгородитися українці, аби не зникнути як народ, не залишивши сліду, як описані київським літописцем авари – "погибоша аки обри"?

Це реальна, складна і вкрай болюча проблема. І сьогодні вона не менш, а можливо, більш актуальна, ніж у минулому.

Асиміляторському тискові росіян на українців сприяють і усталені стереотипи російської свідомости щодо українців. Ці стереотипи масової свідомости, стереотипи побутові, вуличні закріплюються професійною культурою (красне письменство, театр, живопис, історіографія, журналістика тощо) і вона, вже своєю чергою, починає справляти зворотний вплив на масову свідомість. Такі стереотипи щодо українців побутують не лише серед плебсу, а й серед високочолої російської інтелігенції.

По-перше, йдеться про переконання, що усі відмінні риси (мовні, культурні, традиційні, ментальні) українців є ознаками не етнічними, а суто соціальними, ознаками сільського походження, котрі повинні зникати геть в умовах міського життя, і якщо цього не відбувається, то це свідчить лише про вперте небажання диваків чи фанатів долучитися до надбань прогресу, котрий може здійснюватися виключно в російських етнокультурних формах.

З цим першим стереотипом пов'язаний і другий – стереотип архаїчности, відсталости, абсолютної традиційности, орієнтації на минуле. За російськими уявленнями, надбання української культури можуть бути більш чи менш цікавими, але то завжди надбання вчорашнього дня, то завжди історія.

З цього стереотипу архаїчности випливає і наступний стереотип, який стверджує, що українська культура є феноменом однозначно фольклорним. Через загальне невігластво щодо цієї культури росіянам (особливо громадянам Росії) важко уявити собі її професійну складову, тим більше, що за радянських часів репрезентація українських культурних досягнень відбувалася здебільшого у вигляді фольклорних заходів.

У російській культурі вкорінилося поблажливо-іронічне ставлення до українців як до людей простих, елементарних до примітивности, дещо хитруватих, з цілком одномірним, лінійним мисленням, таких собі "пейзан" без жодних психологічних проблем і особливостей. На початку ХХ ст. це було продовженням "українофільських захоплень" російського суспільства ще початку XIX ст., коли у російській свідомості побутував екзотичний образ "поющей и пляшущей" Малоросії, коли такої великої популярності зажили "Малоросійскіе повесті" Гоголя. Але реальна, драматична, складна і часто-густо психологічно вельми заплутана і неоднозначна історія України залишалася поза полем зору російської громадськости. Ця історія розглядалася як екзотичний прояв, місцевий варіант, додаток до російської.

Українці не сприймалися як щось самостійне, самодостатнє і самоцінне. І подібні погляди зберігаються в російському середовищі й дотепер. Росіянам дуже важко повірити, що українці є самодостатнім народом, що цілком здатний існувати без покровительства російської держави.

А як виглядав і виглядає українець у російському красному письменстві, написав В.Винниченко у своєму "Відкритому листі до російських письменників", і з того часу цей текст не потребує, на жаль, змін і редагування, викликаних новими реаліями, бо таких реалій ще не з'явилося: "... на сумну схильність до "хохляцьких" анекдотів страждають, за не багатьма виняткамии, всі російські письменники. Особливо ж вона набула загрозливого, майже епідемічного характеру за останні кілька років. "Хохол" неодмінно знайдеться у кожного белетриста". І яким же він постає в уяві російського, у даному випадку освіченого, товариства?

"Завжди і скрізь "хохол" – трохи дурнуватий, трохи хитруватий, неодмінно ледачий, меланхолійний і часом добродушний. Про інші властивості людської психіки у "хохлів" із цих оповідань зовсім не чутно. Більше тридцяти мільйонів їх, а така дивовижна нерухомість і однобічність розвитку. Що не постать, то або незграбний дурень, то дурнуватий ледар, або ледачий пройдисвіт. І зрідка-зрідка це недалекий, сентиментальний, незлий телепень, на кшталт "хохла" у М.Горького". Незважаючи на те, що комуністичний режим, виходячи з тактичних міркувань, був змушений формально визнати українців окремим народом, а українську мову – окремою мовою, уявлення багатьох росіян про українців залишаються на рівні імператорської Росії.

Коли часопис "Украинская жизнь", що видавався на початку ХХ ст. російською мовою в Москві з метою ознайомлення росіян із реальною історичною Україною і українцями, провів анкетування російських інтелігентів, то лише двоє були здатні трактувати українців як представників іншого народу, переконання решти втілив анонім, який назвався "журналістом":

"Ну, звичайно, малоросійська автономія, якщо вона стане на політичний порядок денний, буде вужчою від автономії польської і фінляндської. Думати так спонукає те міркування, що поляки і фінляндці – народи з власною історією і культурою, а малороси, українці – етнічний різновид без помітного минулого".

Цікаво, що й сьогодні в російському суспільстві не змінилося не тільки ставлення до українців, не змінилася навіть аргументація і логіка заперечення. Ось визначний російський мислитель і публіцист початку ХХ ст., професор і князь Є.Трубецькой, відповідаючи на анкету українського часопису, вразив такими "аргументами": "В Україні я не почуваюся за кордоном, а тому вважаю однаково примарним і "великоруський" і "український" народ. Таких зовсім немає у світі". Навряд чи шановний професор ризикнув би навести подібний "аргумент" стосовно інших країн і народів. До речі, вже в наш час мені довелося прочитати такий же вислів у інтерв'ю українській газеті "День" відомого російського політика і вченого академіка О.М.Яковлева, колишнього члена горбачовського політбюро. Вислів починався словами: "В Україні я не почуваюся за кордоном..." А майже сто років минуло...

Російська свідомість живиться щодо України кількома міфами, що "компенсують" брак реальних знань і справжнього розуміння. Міф перший: "не було, немає й бути не може", Україна – то є вигадка закордонних та місцевих росієненависників. Міф другий: українці – регіональна група росіян із суто обласними особливостями. Міф третій: ніякої української проблематики поза російським контекстом бути не може. Міф четвертий: існування України поза Росією і окремо від неї – абсурд, нонсенс, щось протиприродне. Міф п'ятий: будь-яка боротьба українців за самостійність є не суверенною справою народу, а наслідком іноземної політичної інтриги. Російська свідомість схильна бачити Україну не такою, якою вона є, а такою, якою вона хоче Україну бачити. Це породжує упереджене ставлення до України як до псевдодержави, до псевдокультури, псевдосуспільства тощо. А українці сприймаються як псевдонація, що проявляється в постійному глузуванні з українців у сучасній російській масовій культурі, у культивованому національному хамстві російського соціуму, спрямованому проти українців.

Але хоч би скільки ображав українців цей абсолютно принизливий і неприйнятний імідж у російській свідомості, будь-які скарги і демонстрації обурення будуть цілком марними. Етнічні стереотипи змінюються лише під тиском реалій. Успішною розбудовою власної держави, нації, культури і економіки наші співвітчизники змусять російську свідомість створити зовсім інший, шанований і престижний образ українця. Згадаймо, що аж до початку ХХ ст. у Росії дуже зневажливо ставилися до фінів, яких уважали нерозвинутим, провінційним народом, називали "чухной", "чухонцями". Навіть А.С.Пушкін писав: "приют убогого чухонца". Але сьогодні Фінляндія є однією з найбільш цивілізованих і розвинутих країн Європи, тому росіянам не спадає на думку вправлятися в сумнівних дотепах на адресу фінів, що далеко їх випередили в економічній і соціальній сферах. Проте визнаймо чесно, що поки що Україна дає чимало підстав (насамперед, її політична і бізнесова "еліта") для не дуже шанобливого ставлення до себе, часто-густо демонструючи вражаючу самонеповагу. Коли українці навчаться шанувати самих себе (бо ми справді того варті!), це одразу позначиться й на ставленні до України інших націй.

Член Національної спілки письменників, Національної спілки журналістів, Заслужений учитель України, лауреат літературних премій імені Григорія Косинки та "Благовіст" Віктор Лупейко у черговий раз оприлюднює нариси-роздуми про видатних діячів Українського Відродження минулих віків і недавнього часу. Свідченням цього є вихід у світ книжки "Витязі української духовності" у видавництві імені Олени Теліги. Принагідно відзначимо, що про славних національних витязів автор розповідав і в своїх попередніх книжках: "Світочі і лжепророки" та "У світі українських інтелектуалів".

НАД ПРОЧИТАНИМ

АПОСТОЛИ ПРАВДИ І ДОБРА

Віктор Лупейко
ВИТЯЗІ УКРАЇНСЬКОЇ ДУХОВНОСТІ

(Віктор Лупейко. Витязі української духовності. – К.: Видавництво імені Олени Теліги, 2009. – 512с.)

Дмитро КУРЧІЙ,
кандидат філологічних наук,
ст.викладач українознавства
Івано-Франківського національного
медичного університету

Віктор Лупейко знаний у літературі як автор восьми книжок та багатьох педагогічних, літературознавчих і політологічних матеріалів, оприлюднених у періодиці.

Він належить до категорії письменників, які завдяки наполегливій праці вводять у науковий обіг і знайомлять читача з тими діячами культури, громадської думки, імена яких фактично були вилучені з історії духовного розвитку українського народу. Впродовж двадцяти років на сторінках періодичних видань один за одним з'являються нариси письменника про майже забутих і викреслених компартійними цензорами із нашого духовного вжитку видатних учених-подвижників. До когорти видатних українських інтелектуалів повертаються наші незаслужено забуті духовні звитяжці.

Українська земля, незважаючи на великодержавницький тиск на наш народ та колосальні втрати українців-інтелектуалів, гордиться своїми видатними витязями духовності: мандрівним філософом світового рівня Гр.Сковородою, великим нашим пророком, геніальним поетом-борцем Т.Шевченком, невтомним письменником-мислителем І.Франком, вченими високого рівня – І.Пулюєм, М.Драгомановим, В.Вернадським, С.Корольовим, І.Мечниковим... Прекрасними митцями І.Рєпіним, М.Лисенком та братами Тобілевичами... Багато видатних українців працювали в чужинецьких світах.

За тоталітарних часів імена багатьох із них піддавали остракізму, їхні твори були заборонені, на їхні імена було покладено "табу", а дехто з них був приречений на передчасну смерть. Така вже доля нашого народу та його духовности, які, пройшовши крізь тяжкі віки випробувань, залишились нездоланними.

Із забуття в безсмертя повертаються до нас вагомі постаті, геніальні сини нашого народу, які через ідеологічне свавілля були викреслені з національно-культурного життя. Творчий світ праці письменника представлений двадцятьма чотирма яскравими постатями, про кожну з яких талановито і образно розповідає автор. Уперше двадцять чотири учені-борці об'єднані письменником до своєрідного духовного "апостольського" сімейства. Патріоти залишили по собі добрий і незабутній доробок і заслужили вдячну пам'ять нащадків, бо одержимо працювали для рідного народу, кожен по-своєму дбаючи про формування української ідеї.

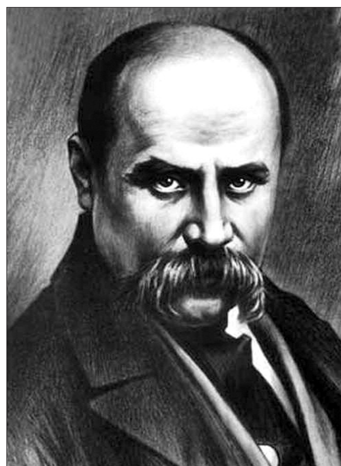
Віктор Лупейко образно, легко, динамічно представляє читачеві гордість нашої національної духовності – видатних українців. Кожен нарис – це спадщина будівничих нашої національної звитяги, це своєрідна енциклопедія життя, тривалої і плідної праці непересічних постатей, одержимих українців, борців за волю й долю України.

Найкращими, щирими, теплими і правдивими словами автор веде розповідь про видатних українців, починаючи від канонізованого нині церквою в Україні нащадка знатного молдавського роду, воїна, митрополита-реформатора, освіченої людини Петра Могили, який присвятив своє життя розвитку української культури, завершуючи загальновизнаним авторитетом на ниві української культури, "однією з опор українського національного відродження", великим громадянином, майстром слова Олесем Гончарем. Крок за кроком впевнено і наполегливо митець торує шлях нашої історії, промовистими деталями змальовує неповторні таланти, серед яких ім'я визначного українського духівника, активного борця за українське православ'я, талановитого церковного діяча, вченого-просвітителя, послідовника Петра Могили Інокентія Гізеля; одного із найвидатніших істориків-мислителів Росії й України, видатного вченого Миколи Костомарова; професора слов'янських мов і літератур (глибокий знавець вісімнадцяти слов'янських мов), справжнього українця Осипа Бодянського; вченого, який залишив глибокий слід в інтелектуальних пластах не лише українського народу, великого українця XIX століття Сергія Подолинського; родоначальника історії України, вченого, патріота нашого народу Володимира Антоновича; геніального сина нашого народу, ученого-патріота Івана Огієнка, Митрополита Іларіона; прекрасного літератора і академіка Агатангела Кримського; академіка-економіста Михайла Туган-Барановського; ученого-подвижника, академіка, невтомного знавця історії запорозьких козаків Дмитра Яворницького і першого Президента України Михайла Грушевського; вченого, громадського і політичного життя часів Скоропадського Миколи Василенка; українця з діда-прадіда, великого мислителя людства, академіка Володимира Вернадського; видатного подвижника-історика, професора Дмитра Багалія та прекрасного політика, вченого, видатного історика Дмитра Дорошенка; вченого світового рівня, філософа, історика, політика, публіциста, шляхетного державника, видатного українця-патріота В'ячеслава Липинського; славного українського історіографа, академіка Матвія Яворського та видатного історика, археолога, філософа, палкої патріотки Наталії Полонської-Василенко; видатного українського політолога, одного із провідних будителів української нації Дмитра Донцова та видатного вченого-подвижника, Героя України о. Августина Волошина; геніального митця, громадського діяча Юрія Липи та видатного українського національного педагога Григорія Ващенка; українця-патріота, філософа, політолога, доктора соціології Микити Шаповала.

Подальший розвиток Української незалежної держави значною мірою залежить від духовного потенціалу нашого народу. Сучасний процес державотворення, національного відродження в Україні цілком природно привертає увагу до духовного життя українського народу, його культури. Все більше людей усвідомлює, що прилучення до історичного минулого України, ознайомлення з традиціями та культурним розвоєм є невід'ємною складовою життя і діяльності кожної інтелігентної людини. Тому немає сумніву, що цей творчий доробок автора, за словами автора передмови до книжки, доктора історичних наук Івана Дробота, директора Інституту філософської освіти і науки Київського національного університету імені М.П.Драгоманова, добре прислужиться тим, хто дбає про утвердження національної ідеї та прагне ґрунтовніше ознайомитися зі спадщиною витязів нашої духовности.

СВЯТО УКРАЇНСЬКОГО ДУХУ НА ЛУГАНЩИНІ

Петро БУДИЧ

Цього року за сприяння Сватівської РДА відбувся перший фестиваль поезії Тараса Шевченка. Започаткувало й організувало цей захід Сватівське районне об'єднання ВУТ "Просвіта" імені Тараса Шевченка.

На фестиваль приїхали школярі не тільки із сіл Сватівського, а також із семи сіл Троїцького району і навіть просвітяни зі Стрийського району Львівщини.

Змагалися школярі у двох номінаціях. Крім грамот і подарунків, переможці отримали й грошові премії. Усіх школярів нагородили дипломами від Сватівського об'єднання ВУТ "Просвіта" імені Т.Шевченка.

Спонсорами фестивалю були: Кредитна Спілка "Сватова-Лучка", Сватівська загальноосвітня школа-інтернат, Свято-Покровська парафія УАПЦ, Сватівський Слобідський полк Українського Козацтва, редакція газети "Сватівські Відомості" та ін.

У творчості Тараса Шевченка закладений код нації, вона є консолідуючим фактором для всієї України.

Поки кожен українець не засвоїть глибину творінь Шевченка, доти Україна не зможе стати повноцінною нацією. У зв'язку з цим вельми доцільно на державному рівні глибоко вивчати творчість Тараса Шевченка й проводити такі конкурси. Реалізація цього проекту буде сприяти оздоровленню нації.

Видавець Конгрес Українських Націоналістів
Засновник Степан Брацюнь
Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк,

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08
e-mail: nacija@ukr.net
www.nacija.org.ua
Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 3б, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видрукувано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення №
Наклад 7 000 примірників
Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9